

SEX=БАЛЯСЫ

ЗАМАЎЧАЦЬ,
КАБ ПАЧУЛІ

...Ау, лета, лета, лета, дзе ты?... Напісаў, паглядзеў у акно і... дрыжыкі па скуры, захацелася, як і ўсім навакольным, захутацца. У галаве толькі словы Уладзіміра Сямёнавіча Высоцкага: «Здесь вам не равнина, здесь климат иной, идут лавины одна за одной»... Такое вось суровае беларускае лета... А натхненне дзе вашаму аўтару чэрпаць? Дзе гэтыя разняволеныя спёкай распранутыя прыгожыя целы? Дзе гэтыя міні і дэкальтэ? Дзе правакацыя і эпатаж?... Вось хацелася б, напрыклад, распавесці пра сярэднюю 22-гадовую дачку Бруса Уіліса і Дэмі Мур, якая прагулялася па Нью-Ёрку ў адной спадніцы і балетках. Без верху, так бы мовіць, з «босымі» грудзямі. Што хацела выказаць дзяўчына, дэманструючы свае «моцныя арэшкі»? Ды ўсяго толькі пратэст супраць цензуры ў сацыяльнай сетцы, дзе яна выкладвала свае «гарачыя» фатаграфіі... Напачатку хацелася больш падрабязна пагаварыць менавіта на гэтую тэму, але...



Фота Надзеі Нікалаевай

Языкам (і ўчынкам, як у вышэйпрыведзеным выпадку) можна казаць шмат чаго. І пажартаваць, і, як вядома, моцна параніць. Хто не чуў гісторый пра тое, як, не паспеўшы ажаніцца, маладыя людзі разбягаюцца літаральна неўзабаве пасля гэтай падзеі? Калі праз паўгода, калі праз месяц, а калі і праз некалькі дзён пасля вяселля. І прычынай таму — кінутае некім слова. Дарэчы, вы ведаеце, чым цяпер займаюцца многія маладыя ў першую шлюбную ноч? Мне неаднойчы расказвалі. Не, не тым, пра што вы падумалі... Яны шамацяць канвертамі і купюрамі, падлічваючы, колькі ім падарылі госці, разрываюць святочную абгортку, каб разгледзець падарункі. І ўжо тут можа адбыцца першы канфлікт з-за папроку: маўляў, «запрошаны з твайго боку аказаліся не такімі шчодрымі, як з майго». Адзін сказаў, другі не вытрымаў. Памятаеце, як у анекдодзе? Тэлефануе маладая жонка сваёй маці праз некалькі дзён пасля вяселля: «Мы пасварыліся». Тая пачынае супакойваць: «Дачушка, ну, бывае. Ты не плач, не хвалойся». «А я не плачу і не хвалюся. Толькі не ведаю, куды труп падзець». Вядома ж, чорны гумар.

Бывае, некаторыя пары нават прызвычайваюцца ўвесь час правакаваць адно аднаго, пастаянна высвятляць адносіны. Мож, хто памятае класічны фільм сярэдзіны 1990-х «Аперацыя «З новым годам!», дзе сыграў цэлы ансамбль вядомых і яшчэ невядомых на той момант артыстаў? Сужэнцы Лёша і Лена сварацца па дробязі бесперастанку. З-за гэтага трапляюць у аварыю, а потым — у бальніцу. І вось ляжаць побач на каталках — у аднаго з сужэнцаў правая нага ў гіпсе, у другога — левая (намёк рэжысёра адносна «пары ботаў»). І зноў з-за дробязі пачынаецца чарговая сварка. «Зноў з цябе паперла?» — «Што з мяне паперла? Што з мяне можа паперці?» Самі сябе заводзяць, накручваюць...

У рэальным жыцці такіх людзей лёгка вылічыць па іх сумеснай звычцы гучна і з падкрэсленым замілаваннем называць на людзях адно аднаго «зайчыкам», «коцікам», «рыбай». Потым нейкае слова «не ў струмень» і — бах, канфлікт! З крыкамі, з такімі эмацыянальнымі жэстамі, што ад таго імправізаванага «сурдаперакладу» можа страціць зрок нават відущчы. А потым, глядзіш, зноў збегліся і зноў: «зайчык», «коцік», «рыбка». Такім людзям сварка патрэбна як пастаянны каталізатар у зносінах. Пэўна, іншых спосабаў яны не ведаюць.

Усё ж трэба разумець: калі цябе крыўдзяць словам ненаўмысна, паддаўшыся эмоцыям, — гэта адно. Памятаеце, Кіпріч у вядомым фільме спрабаваў апраўдацца перад Жагловым: «Чаго не скажаш у жартоўнай размове!» Зрэшты, калі праяўленні эмоцый зацягваюцца, добра таксама не чакай. Як у тым анекдодзе пра сямейнае жыццё: у рамонце галоўнае — не развесціся. Ці вось яшчэ адзін у тэму. Пакрыўджаная жонка кажа сужэнцу: «Ты хаця б прабачэння напросіў!» — «Ну, прабач мне!» — «Ды ідзі ты да чорта са сваімі прабачэннямі!». Горш, калі словам спецыяльна ранняць. Любы сексолаг скажа, што часам кліны з боку партнёра могуць калі і не паставіць крыж на ўсім далейшым палавым жыцці, дык істотна яго «падарваць».

...Што хацела сказаць дачка Брусу Уілісу нам, канешне, невядома. Чаму менавіта такім спосабам — здагадваемся. Хто не ў курсе: яе маці Дэмі Мур у маладыя гады здымалася ў такім жанры, што топлес дачкі — «кветачкі» супраць яго. Ды і ў сталым узросце, будучы цяжарнай, пазіравала аголенай. Таму самой форме «моцны арэшак», напэўна, не здзівіўся. Як той казаў, яблычка ад яблынькі... Хіба навакольныя пацешыліся.

...Напэўна, не ўсе любяць крыху грубаваты, скажам так, гумар Сямёна Слепакова, але калі разабрацца, па сутнасці, ён гаворыць правільныя рэчы. Памятаеце яго песню «Залепі сваё дула»? Там пра пятніцу, вечар, затор, пра чатыры гадзіны без руху... Ён стаміўся за тыдзень, яна хоча пагаварыць і бясконца пра нешта кажа. «И хочется нежно сказать, глядя в родные глаза: «Залепи своё дуло, ты им в ухе дыру мне продула. Ради нашей с тобою любви, залепи...» Гэта я да таго, што самы просты і дзейсны спосаб не пакрыўдзіць некага — закрыць рот. Часам лепш самому. Эмоцыі суцішацца — і асадку ад зробленага ў запале не застанеца.

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

ВІТАЛЬ КАРПАНАЎ:

«МНЕ, ЯК І ЎСІМ ЛЮДЗЯМ, БЫВАЕ СУМНА»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «43»)
Дзяўчаты выступаюць таксама з Аляксандрам Саладухам. Але ў яго яны ўсё ж больш на другіх ролях, а ў нас — на першым плане. Я нікога не пераманьваў. Проста падчас запісу альбома «Шчасце» мне іх парэкамендалі, бо дзяўчаты добра спяваюць. І маюць добрую знешнасць. Я даю ім магчымасць быць публічнымі: запрашаю на фотасесіі, на здымкі. Гавару пра іх і рыхтую да самастойнасці, а то раптам ім захочацца ў сольнае плаванне!
— І як цяпер адчуваеце сябе на сцэне ў такім акружэнні?
— Да гэтага альбома я адчуваў пэўную стомленасць і непрыязна да сябе ставіўся, бо набраў вагу і з гэтым працаваць было складана, недзе з песнямі не ўсё атрымлівалася. А тут з'явіліся дзяўчаты і прыйшло разуменне, што трэба выглядаць адпаведна. Скінуў дзесьці кілаграмаў, мы сталі больш прафесіянальна падыходзіць да свайго сцэнічнага вобраза. Бо нейкі час мы на ўсё гэта глядзелі з думкай «Мы хлапечая група, «свае ў дошку», але цяпер такая пазіцыя не можа быць апраўданнем. Сёння трэба адпавядаць таму, чаго чакае ад цябе аўдыторыя. Да гэтага трэба рыхтавацца.
— Чаму спрыяе пазнавальнасць?
— Усё залежыць ад людзей. Бывае, запрашаеш будаўнікоў зрабіць нешта і па тэлефоне дамаўляешся пра адну суму, а калі тыя прыежджаюць і бачаць артыста, то пачынаюць цану завышаць. Гэта мінус. Альбо парушаеш, напрыклад, правілы паркоўкі ці хуткасць перавышаеш, «б'еш» на тое, што мы — артысты, а ў адказ: «Дразды» — не «Бітлз!» І тады ўсё становіцца на свае месцы. Часам у сферы паслуг табе ідуць насустрач, што вельмі прыемна.

Нейкі час мы на ўсё гэта глядзелі з думкай «Мы хлапечая група, «свае ў дошку», але цяпер такая пазіцыя не можа быць апраўданнем. Сёння трэба адпавядаць таму, чаго чакае ад цябе аўдыторыя. Да гэтага трэба рыхтавацца.

Ці можа папулярнасць уплываць на колькасць карпаратыўных замоў? Пэўную ролю гэта адыгрывае. Але тут варта гаварыць пра два бакі аднаго медаля. Можна быць мегаппулярным на тым жа тэлебачанні, часта мільгаць на экране, аднак, калі твая творчасць не выклікае цеплыні, не прыцягвае, то ніякія карпаратывы табе не свецяць. А прымае цябе і тваю творчасць публіка, значыць, і прапаноў будзе дастаткова. А там ужо працуе закон рынку: хочаш больш прадаць — стаў цану не надта высокую, хочаш менш — тады даражэй.
— Мабыць, не абыходзіцца і без кур'эзаў?
— Не так даўно прайшоў чэмпіянат свету па хакеі. А ў нас якраз выступленне ў адным клубе, дзе былі расіяне. Мы пачалі іграць а першай ночы пасля фіналу. Па традыцыі, мы выконваем запланаваныя кампазіцыі і потым збіраемся сыходзіць. Але, як паказвае практыка, у той



момант публіка толькі пачынае ўваходзіць у кураж. Да нас падыходзяць, прапаноўваюць грошы, каб мы не сыходзілі і нават замаўляюць песні. І вось была сітуацыя, калі замовілі песню «Сочы» Ляліса Трубецкага. Гэта быў выпадак, калі слоў мы не ведалі. Тады мы аб'явілі: «Сябры з Масквы зараз выканаюць для вас песню», і музыканты пачалі іграць яе. У выніку ўсе засталіся задаволенымі. І мы — з грашмына (смеяцца).

— На сцэне ваша група — гэта вяселле, кураж... Цікава, запіс апошняга альбома «Шчасце» адбываўся ў такой жа атмасферы?

— На сцэне мы дэманструем адрэпеціраваны матэрыял. А стварэнне музыкі — зусім іншы працэс. У студыі ты часам не ведаеш, якім будзе твой наступны крок. Сумненні, спрэчкі, пошук — так бы я апісаў працоўныя будні. Я прыношу песню, і на выхадзе яна можа прагучаць зусім не так, як яе задумваў. Часам з нейкім «ходам» у плане стылю ці гучання можам і не ўгадаць. Я запрасіў на нашы рэпетыцыі і запіс альбома аператара, таму неўзабаве выпусцім фільм пра тое, як усё адбывалася.

— Як ацэньваеце зробленае?
— Лічу, мы прафесійна падышлі і да гуку, і да тэкстаў. Нам хацелася, каб створаныя кампазіцыі сталі шлягерамі, хітамі, каб да праслухоўвання альбома слухачы вярталіся. І, мне здаецца, у нас атрымалася.

— Можце апісаць, што ўкладаеце ў паняцце «шчасце»?

— Для мяне шчасце — гэта гармонія, калі атрымліваецца ўсё, што плануеш і над чым працуеш. Калі ты знайшоў сябе ў жыцці, ведаеш, дзе хочаш рэалізоўвацца. Словам, адчуваеш сябе на сваім месцы. Шчасце — не нешта хвіліннае, а стан, які не здольны азмрочыць нават нейкія праблемы. Наш альбом дорыць такое адчуванне.

Калі ўвесь час жартуеш, то трэба браць паўзы, аднаўляць энергію і шукаць спосаб і «заўтра» не паўтарацца.

— Неяк вы казалі: «Калі я застаюся адзін, то сумую...» Няўжо не стамляецеся ад амплуа «весельчака»?

— Мне, як і ўсім людзям, бывае сумна. Але магчымасць пабыць аднаму для мяне — патрэбная і карысная. Я збіраюся з думкамі, аналізую зробленае, абдумваю, куды рухацца далей. Так я супакойваю сябе. Часам у такім стане пішуцца песні. Калі ўвесь час жартуеш, то трэба браць паўзы, аднаўляць энергію і шукаць спосаб і «заўтра» не паўтарацца.

— Ведаю, што вы любіце лазню...
— Вельмі люблю. Я ў вёсцы сам яе пабудаваў. Летам люблю сесці на матацыкл і паехаць у лес вязаць вёнікі на зіму. Заадно ўдаецца і ў рэчцы паплаваць. Зімой такія ўспаміны саграваюць. А наогул музыкант — гэта чалавек з сезонным заробкам. Мы не настолькі папулярныя, каб адмаўляцца ад працы, калі яна ёсць. Таму адпачываем толькі пры наяўнасці «прабелаў» у графіку.

Алена ДРАПКО.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»;
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар-галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@zvyaзда.minsk.by

Газета адрэдакавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.611.
Нумар падпісаны ў 19.30 25.06.2014 г.